

Stjepan Perković rođen je 1974. godine u Vitezu, a osnovnu i srednju školu završava u Zagrebu. Slikanjem i pisanjem počeo se baviti 1992. godine. Zbirku poezije "Otisci dubine", koju je ujedno i ilustrirao, objavio je 1998. godine. Ilustrirao je i sedam knjiga drugih autora. Od 2001. do 2024. je stipendist, a 2025. je unaprijeđen u pridruženog člana međunarodne Udruge slikara koji slikaju ustima i nogama. Diplomirao je slikarstvo na Slobodnoj umjetničkoj akademiji u klasi profesora Donalda Halla 2007. godine u Splitu. Sudjelovao je u trogodišnjoj slikarskoj radionici koju je vodio profesor Carmelo Puzzolo. Sudionik je mnogih likovnih kolonija i radionica, a vodio je i likovno-terapeutske radionice za djecu s posebnim potrebama. Svake godine redovito sudjeluje na Festivalu jednakih mogućnosti u Zagrebu.

Dosad je imao 21 samostalnu izložbu i nekoliko desetaka skupnih u Hrvatskoj i inozemstvu (umjetnički sajmovi New York ArtExpo, ArtExpo Ljubljana, Parallax Art Fair u Londonu 2017. i 2018. godine, međunarodna izložba u Ateni, međunarodna izložba u Hong Kongu i međunarodni umjetnički sajam u Parizu 2018. godine, i dr.). Član je HDLU-a Zagreb, koji mu je 2017. godine dodijelio priznanje za međunarodne uspjehe i promociju hrvatske likovne umjetnosti u inozemstvu. Suosnivač je Udruge Arte Portas za kulturne aktivnosti i građansku poduzetnost. Živi i radi u Zagrebu.

"Iskra života", akril na platnu, 50x60 cm

"Skupljam", akril na papiru, 41x31 cm

K | G
— | —
Z

KGZ - Knjižnica Kajfešov brijeg
Ulica grada Gualda Tadina 4, 10000 Zagreb

Stjepan Perković

Iskra života

Izložba slika

"Cvijet zajedništva", akril na platnu, 100x120 cm

Otvorenje izložbe u srijedu, 14. listopada 2026. u 18 sati

Izložba se može pogledati do 10. studenog 2026.

pon-uto-sri 13:00 - 19:30 sati

čet-pet-sub 8:00 - 14:00 sati

Predgovor i postav izložbe: Krešimira Gojanović

Iskra života - između poezije, glazbe i slike

Ciklus slika Stjepana Perkovića "Iskra života" predstavlja zaokruženu likovnu cjelinu, u kojoj se slikarstvo razvija u neposrednom dijalogu s poezijom i glazbom, uspostavljajući pritom specifičan oblik interdisciplinarnе sinteze. U njegovom središtu nalazi se motiv ljubavi kao višeslojno iskustveno i simboličko područje, kroz koje se isprepliću teme duhovnosti i tjelesnosti, intimnosti i univerzalnosti, prirode i ljudskog bića. Već sam naslov ciklusa upućuje na njegov temeljni koncept: iskra je početni impuls, mala, ali intenzivna energija iz koje se može razviti čitav svijet. U kontekstu ovih slika, ona postaje metafora ljubavi, ali i metafora složenog umjetničkog stvaranja kada iz osjećaja nastaje likovni zapis, iz stiha vizualna interpretacija, iz zvuka koloristički ritam.

"Svijet za nas", akril na platnu,
100x120 cm

Takvo razumijevanje ljubavi oslanja se i na starogrčku kulturnu tradiciju, u kojoj su postojali različiti oblici ljubavi – eros je označavao strastvenu, tjelesnu ljubav, philia se odnosila na privrženo prijateljstvo, storge na obiteljsku i zaštitničku ljubav, agape se povezuje sa bezuvjetnom i univerzalnom ljubavlju, ludus označava igru i flert, pragma zrelu, partnersku ljubav i philautia ljubav prema sebi. Zajednička vrijednost tih pojmova nalazi se u

spoznaji da je ljubav bogata mreža emocionalnih, tjelesnih, društvenih i duhovnih odnosa, a upravo se takva mnogostrukost može iščitati iz Stjepanovog ciklusa slika, gdje je autor neposredan poticaj za nastanak njegovih radova dobio kroz poeziju svoje supruge i bliske umjetničke suradnice Kristine. Time se uspostavlja odnos između dva stvaralačka senzibiliteta, koji funkcioniraju kroz proces međusobnog prevođenja različitih umjetničkih jezika.

Radovi izvedeni u akrilu na platnu i papiru karakterizirani su naglašenom kolorističkom ekspresivnošću, unutar koje intenzivne boje grade prozračne ambijente što nam dočaravaju toplinu, senzualnost i radost, ali istodobno omogućuju prijelaz prema imaginarnim i gotovo nadrealnim svjetovima. Figure su u tim prikazima stilizirane i pokretom

povezane s okolnim prostorom, njihova anatomija često je podređena ritmu kompozicije, dok se tijelo pretvara u nositelja geste, pa susret, zagrljaj, približavanje ili udaljšavanje postaju osnovni oblici vizualne artikulacije odnosa među figurama. Zaobljene, fluidne i valovite forme stvaraju dojam neprekidnog strujanja, pri čemu se ljudski likovi, voda, oblaci i svjetlosni elementi međusobno prožimaju. Prostor slike zbog toga nije statičan, nego djeluje kao organsko polje kroz koje se elementi slobodno kreću i prelijevaju. Tu se mogu prepoznati i odjeci klasične mitološke ikonografije - motivi skrivenih nimfi i dionizijskih plesova prizivaju predodžbe o arkadijskom razdoblju, u kojemu još ne postoji čvrsta granica između ljudskog i prirodnog.

Tjelesnost pritom zauzima posebno mjesto, kroz ljudska tijela koja su prikazana kao izvor taktilnog iskustva, a u nekim radovima prisutan je upečatljiv erotski naboj, no istodobno, ciklus postepeno prelazi granice čulnog i otvara se prema duhovnoj dimenziji ljubavi, gdje figure djeluju gotovo bestjelesno, kao da se oslobađaju fizičkih ograničenja i prelaze u područje sjećanja ili snova. Na taj način se uspostavlja dinamika između erosa i duhovnosti, no ta dva pola nisu suprotstavljena, nego se međusobno nadopunjavaju, kad tjelesno iskustvo postaje polazište duhovnog doživljaja, dok duhovna čežnja ponovno pronalazi svoj izraz u pokretu i osjetilnosti materijalnog.

Upravo se u toj dvojnosti očituje i širina autorovog poimanja ljubavi, ona se manifestira u dubokim emocionalnim stanjima, ali i u svakodnevnim malim događajima, u razgovoru, plesu, plivanju, zajedničkom sanjarenju i opuštanju ili jednostavnoj činjenici da dvoje ljudi dijeli isti prostor i vrijeme. Takvi prizori onda uvode u ciklus i element svakodnevice, koja je ipak oslobođena banalnosti i sa svjesnom namjerom preobražava se u poetski prostor, kad dvoje ljudi postaje univerzalna slika bliskosti kroz kreativnost.

Ovdje samo umjetničko stvaranje, baš kao i ljubav, počinje impulsom koji nije moguće do kraja racionalno objasniti, nego su nam potrebni otvorenost prema drugome, sposobnost slušanja i prihvaćanja, kao i želja da se emocionalni potencijali jednog odnosa u potpunosti upiju i preobraze u čarobni praiskonski vrt, gdje se ravnopravno susreću duh i tijelo, muškarac i žena, kroz stvarnost i snove koje su utkali u svoje slike i pjesme, zamišljajući novi svijet.